

M 305 210

Kamila Skopová

STARÁ ŘE M E S L A

aneb
O činnostech
zapomenutých
a mizejících

• • • •

APATYKÁŘ

Apatyka čili apotéka byla předchůdkyní dnešní lékárny. Na rozdíl od současných sterilních lékáren jste si tu mohli opatřit množství rozmanitých a vpravdě nesourodých produktů. Vonělo tu exotické koření a domácí sušené byliny, masti, oleje a tinktury. Také chemikálie, barvy, ale i marmelády, sirupy, bonbony, pastilky, perníky a cukrovinky. Kromě toho ovšem i jedy, opiáty a zaručená afrodiziaka.

I kořalička se tu nalévala.

Jediné, co se tu koupit nedalo, byl rozum — zcela podle starého přísloví „komu není shůry dáno, v apatyce nekoupí“.

Apatykář byl muž mnoha znalostí a dovedností. Uměl číst písmo latinské i hebrejské, vlastnil mnoho herbářů a učených knih o léčení a lidském těle. Podobně jako bradýři a lazebníci byl obeznámen

s pouštěním žilou, často nahrazoval lékaře, ať radou, či pomocí. Vyznal se v poměrech v širokém okolí, věděl, kdo s kým, eventuálně i koho s kým by se dalo „dát dohromady“.

Všechny léčebné produkty, lektvary, bylinné čaje, masti a hojivé náplasti i další nabízené zboží připravoval apatykář sám, vlastnoručně. Jeho sortiment byl tak rozmanitý, že často vzbuzoval nevoli ostatních řemeslníků, kterým dělal poněkud nekalou konkurenci. Ale protože lékárníci měli určitou společenskou výsadu a nespolečovali se do cechů, které by je případně mohly usměrnit, podnikali apatykáři svobodně, bez omezení.

Od poloviny 19. století se začala rozšiřovat manufakturní a tovární výroba léčiv a to znamenalo konec kouzla a vůně starobylých apoték.

